

Οἱ ἵπποι ἐπροχώρουν βραδίως, δυσχερῆς καὶ ἀνάτης ἦτον ὁ δρόμος. Τινές τῶν ἐπὶ τῆς ὁροφῆς ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς ἀμάξης κλειόμενα καθήμενα εἶχαν καταβῆ, καὶ ἐβάδιζαν ἐμπροσθεν αὐτῆς, οἱ μὲν δεδεμέναι με μαντίλιον ἔχοντες τὰς κεφαλὰς, οἱ δὲ ἐνδεδυμένοι τοὺς μανδύας των, ὅλοι προσπαθοῦντες νὰ ἐξαίμωδίσουν ὅπως καλύτερα ἤθύναντο, καὶ ἐκπέμποντες ἐμπροσθέν των τῆς ταχείας ποσῆς των τὸν ἀτμὸν, ἀναβαίοντα σπειροειδῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς καπνὸν κατάλευκον.

Ὅλιγον ὄπισθεν καὶ βαρέως περιπατῶν, ὁ καλὸς μου γείτων ἐπάσχισε νὰ γειμίσῃ καὶ ν' ἀνάψῃ τὴν ἀγαπῆν του καπνοσύριγγα, μηδ' ὀλιγωρῶν συλλογισζόμενος ὅτι ἡ ἀπουσία του ἐπέφερε τὸν παραμικρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του κίνδυνον. Ὅσον ἂν ἦναι μακρὸς ὁ εἰς τὸν δρόμον μας ἀνήφορος, καὶ μὲ ὄσπην ἂν τὸν ἀναβαίωμεν βραδύτητα — ἐκτὸς ἂν θελήσωμεν νὰ σταματήσωμεν — εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φθάσωμεν τὸ τέρμα του· τοῦτο συλλογισθεὶς, ἐπροθυμοποιήθη νὰ ὠφελῆθῶ ἀπὸ τὰς χαρισθείσας εἰς ἡμᾶς ὀλίγας στιγμὰς, τοῦλάχιστον πρὸς ἀπλὴν δοκιμὴν κατὰ πρῶτον· διότι πρέπει πάντοτε ν' ἀρχίζωμιν ἀπὸ κάτι.

Ἄλλ' ἐδῶ ἐγενεῖτο ἡ ἀμυχανία.

Καὶ διὰ τοὺς εὐρεῖς καὶ διὰ τοὺς ἀνόητους, τὸ πρῶτον βῆμα εἶναι τὸ δύσκολον· εἰς τὸν ἔρωτα ἰδίως ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ πᾶν, διότι, ἀπὸ ἅπαξ ὁ πάγος συντριβῆ, οἱ ἔρασταί φιλοτιμοῦνται ποῖος πρῶτος νὰ εὐκολύνῃ τὸν ἄλλον, καὶ τοῦ καθαρίσῃ τὸν δρόμον.

Ἄπ' τὸ μάθημά μου ὄλο', τὴν ἀρχὴν καλὰ γνωρίζω.

Τὸν στίχον τοῦτον εἶπεν ὁ Μικρογιάννης, καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Μικρογιάννης ἦτον μέγας ἄνθρωπος. Πόσα τῶνόντι θαυμάσια ποιήματα ἔρωτος καὶ πάθους δὲν ἀπέτυχαν δι' ἑλλησπιν προσιμίου, δι' ἑλλησπιν τῆς σατανικῆς ταύτης ἀρχῆς, τῆς ὅποιας ὡσεπιτοπολὺ λιμνάζουσαν τὸν τόπον αἱ περὶ βροχῆς καὶ ζέστης ὁμίλιαί! Καὶ τοῦτο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, συνέβη καὶ τότε· μὴν ἠξεύρων τί νὰ εἰπῶ, ἀρχίζα νὰ λαλῶ περὶ τοῦ καιροῦ.

— Ἀμυχανὴν ἡμέραν θὰ ἔχωμεν σήμερον, εἶπα.

— Ὅμιλῃ πολλὴ εἶναι, εἶπεν ἡ νεῆνις κυριάζουσα τὴν ἐμπροσθεν αὐτῆς ἀπλωμένην ὀθόνην τῶν λευκῶν τῆς γῆς ἀναθυμιάσεω.

— ὦ! μὴ σὰς μέλη, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἥλιος θὰ τὴν διασκορπίσῃ ὡς ἐκ θαύματος.

— Καιρὸς εἶναι βίβαια διὰ τὰς ὠραίας ἡμέρας· ἐμβῆκε σχεδὸν ὁ Μῆϊος, καὶ πάντοτε βροχῆ καὶ ψῦχος· ὡς τὸν χειμῶνα· δὲν ὑποφέρεται.

— Μισεῖτε λοιπὸν τὸν χειμῶνα· ὡστόσοσον ἔχει, νομίζω, καὶ αὐτὸς τα καλὰ του.

— Δὲν γνωρίζω, ἔγωγε τοῦλάχιστον, τί καλὰ ἔχει.

— Καλὲ, τί λέγετε, κυρία μου; Τὸν χειμῶνα ἔχομεν τὰς συναστροφὰς, τοὺς χοροὺς, τὰ θεάτρα.

— Μάλιστα, δι' ὅσους χορεύουν καὶ διασκεδάζουν· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἄλλους;

— Δὲν ἐχορεύσατε αὐτὸν τὸν χειμῶνα;

— ὦ! μάλιστα, κύριε. Ἐχόρευσα, καὶ συχνὰ μάλιστα... Ἀλλὰ; γυναῖκες μὲ γυναῖκας, ἐννοεῖται· δὲν εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν.

— Πῶς! μόνον γυναῖκες!

— Μάλιστα, κύριε. Εἰς τὸ μοναστήριον ἐμβαίνουν. Τὰ μεγαλύτερα καρῖα εἶχαν τῶν ἀνδρῶν· ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον.

Ἄπορῶ πῶς δὲν ἐξεκαρδίσθην γελῶν.

— Μολαταῦτα, ἠκολούθησε σοβαρῶς, ἡ ἀποζημιωθῶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Ἀρχίζω τότε νὰ προσέχω ν' ἀποζημιωθῶ τὸν ἐρχόμενον γειμῶνα νὰ ὑπάγῃ, εἰς τὰς ἀστροφὰς, εἰς τὰ θεάτρα, εἰς τοὺς χοροὺς· καὶ κατ' ἡμέραν· ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ πράττῃ μέχρι πρότερον μὲ πολλὴν τῆς θλίψιν τῆς ἦτον ἀπηγορεύθη. Ἀλλὰ τότε, δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι εἰς τὸ μοναστήριον. Ἐτελείωσεν ἄρ' ἄγε ἡ μαθητεία τῆς; Οὐκ εἶναι νὰ ἦναι, μδλονοῦτι εἶχαν ἀκόμη μικρά τινα πρὸς νὰ μάθῃ· ἀλλὰ τὰ μικρὰ ταῦτα δὲν τὰ εἶναι μοναστήριον.

Θὰ ἐμβαίνα διὰ τοῦτο εἰς ἀλλεπαλλήλους ἐπὶ τὸν ἀν δὲν τὸ ἐνόμιζα περιττόν· διότι εἶχε τὸν τόσον ἐπιθυμίαν νὰ λαλῇ, ὄσπην ἐγὼ νὰ μανθάνω καὶ περιωρίσθη εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀκρατοῦ.

— Μὲ ὑπανδρέουον, ἐπρόσθεσεν ἡ νεῆνις, χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Τὸ μὲ ὑπανδρέουον τοῦτο ἦτον περιετὸν δλοκλήρου βραφιδίας.

Μὲ ὑπανδρέουον, δηλαδὴ· δὲν εἶμαι πλέον σιον καθὼς ἔχθες· εἶμαι ἀκόμη κόρη, πληρὴ εἶναι θὰ μὲ εἰπῶν κυριάν ἐντὸς ὀλίγου· θὰ ἔχω καὶ καὶ σύζυγον νὰ δαίξω.

Μὲ ὑπανδρέουον — δηλαδὴ μετ' ὀλίγον θὰ μὲ τὴν κεφαλὴν ὀρθῆν, ἂν καὶ σήμερον νεύω τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς παρθένο· δὲν θὰ ὑπακούω εἰς διδασκάλους καὶ ὑποδιδασκάλους, οὐκ εἶναι αὐτὸν τὸν πατέρα μου· θὰ λέγω καὶ ἐγὼ· ἔλεος!

Μὲ ὑπανδρέουον — δηλαδὴ μετ' ὀλίγον κατὶ τι ὡς βασίλισσα, δεχομένη σεβασμοὺς καὶ κινήσεις πανταχόθεν· θὰ ἔχω δλόγουρα μὲ μὲν λέγοντας ὅτι εἶμαι ὠραία, ἄλλους δὲ εἶναι εὐφυῆς, καὶ ὀλακευόντάς με μυριτρόπως. Ἐμὸς μὲ ἐκύτταζαν· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦμαι ἐν τῶσων βλεμμάτων, τῶσων φροντιδῶν, τῶσων προσεων. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπὸ τοῦδε θὰ ἔχουν νὰ μ' ἐμὲ.

Μὲ ὑπανδρέουον — ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ εἶχθες, δὲν ἠγάπων κανένα· σήμερον ἀγαπῶ ἀγαπῶ! Ὁ ἔρωσ εἰς ἐμὲ δὲν διήγειρε κάμψιν καὶ σήμερον καταλαμβάνω τί σημαίνει ἡ μαθητεία· λέξεις ἀγαπῶ! Ἐχθές, ἔζων διὰ τὸν ἔρωτα εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔζω πρὸ πάντων δι' ἄλλον ὄσπην ζωὴν μου, ἔχει βλα ὄσα ἀνῆκουον εἰς ἐμὲ, τῶσμων μου, τὴν ἡλικίαν μου! Ἴδου διατὶ εἶμαι φανος, καὶ διατὶ εἶμαι εὐτυχστετέρα ἀπὸ ἐμὲ εἶμαι ὑπερήφανος!

Ἄλλ' εἰς τὰς διεφθαρμένας μας κοινωνίας, δέκα παρθένων ὑπανδρευομένων, αἱ ἐνεία ἐπὶ συλλογίζονται παρὰ τὸν νυμφεύμενον αὐτῶν. Ὁ σύζυγος παριστάνει τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἡλικίαν, ὅλας τῆς τύχης καὶ τῆς ματαιότητος ταύτης. Ἀποβλέπουν λοιπὸν εἰς τὸν γάμον ἕνα